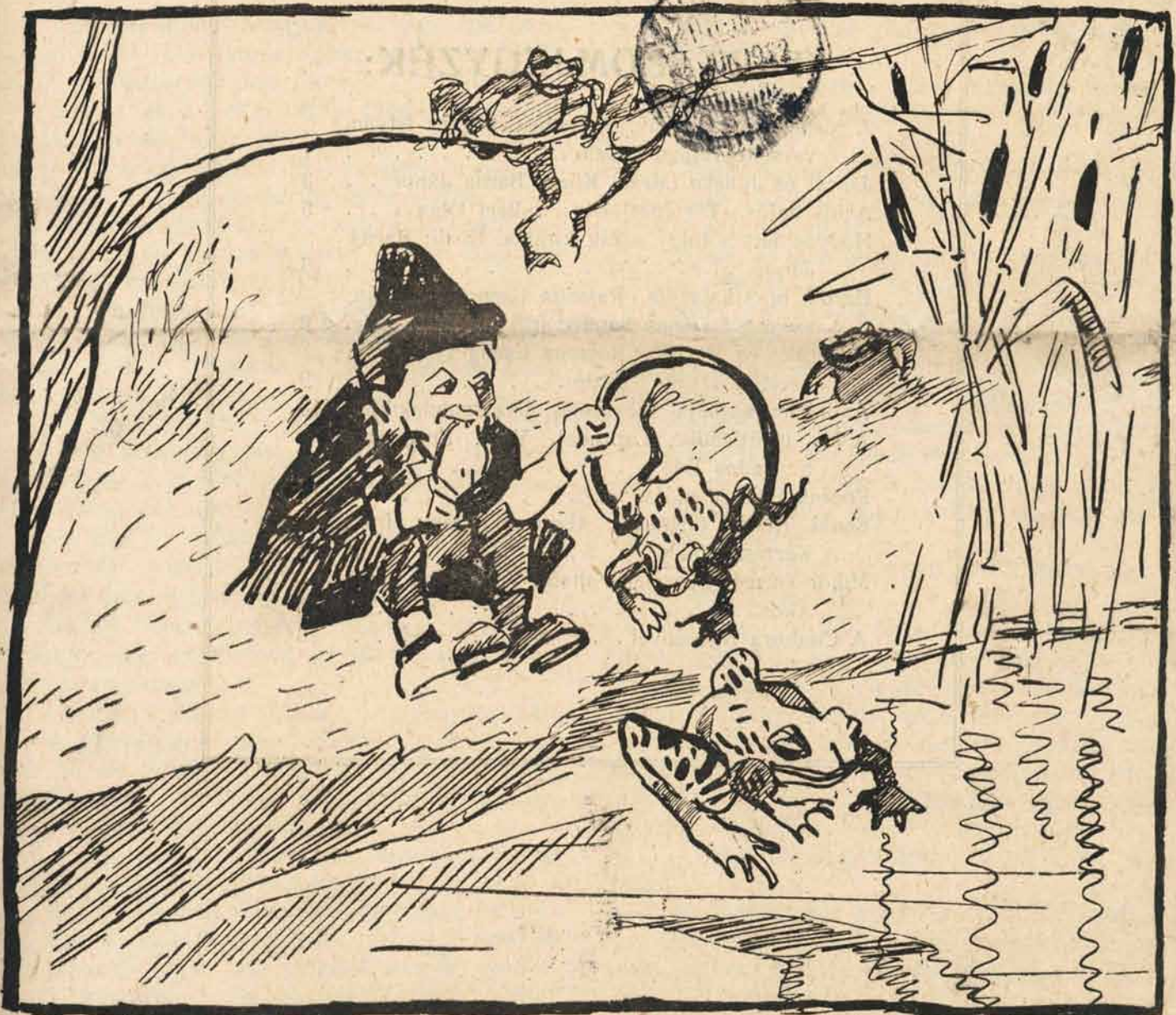

Cimleved

JÓGYERMEKEK KÉPES HETILAPJA

A törpe, meg a békák.

*A törpék királya
Nagyon unta magát,
Hát kénytelenségből
Új játékot talált.*

*Karikán ugratja
Át a kis békákat,
Akik bolond fővel
Elhagyták a nádat.*

*Mosolygva nézi
Mily szépen ugrálnak
S gondolja, mégis csak
Jó lenni királynak.*

Egyes szám ára Románia területén 4 lei.

TARTALOMJEGYZÉK:

A törpe meg a békák. Rajzolta Csengery István, verselte Hajnal László	1
Jancsi és Juliska (Mese) Közli: Barna János . . .	3
A kis hajós. (Történet) Irta: Gellért Olga . . .	5
Hogyan lett a tölgy a fák királya. Közli: Barna János	6
Három boci kalandja. Rajzolta Csengery István, szövegét Dénes Sándor írta	8
A kecske és Mariska. Rajzolta Csengery István, verselte Hajnal László	9
Andráska csizmája. Elbeszélés. Irta Benedek Elek	10
A kis hálátlanok. (Laprade). Vers. Fordította Szabados Ede	12
Poczok Pista naplója	12
Senki Tamás története. Gyermekregény. Irja: Kertész Mihály	14
Mikor én még gyermek voltam. Vers. Irta: Gara Ákos	16
A Cimbora rejtvényei	16

Cimlével

JÓGYERMEKEK KÉPES HETILAPJA

Jancsi és Juliska.

Nem új mese, nagyon is régi, de talán éppen azért nem ismeri még mindenki közületek. Hallgassatok hát ide:

Jancsi és Juliska szülői szegény favágók voltak. Kevés kenyerük volt, hát még mikor nagy drágaság sujtotta az országot, a mindennapi falat kenyér se került az asztalra.

— Mi lesz belőlünk! — sóhajtott a férfi, hogyan tápláljuk gyermekeinket, mikor magunknak sincs mit ennünk!

— Tudod mit — ajánlotta az asszony — reggel kivezetjük őket az erdőbe, ahol a leg-sűrűbb, tüzet gyújtunk és ott hagyjuk őket. Nem találhatnak haza.

— Nem asszony, ezt nem teszem. Gyermekeimet nem hagyom magukra az erdőben. Eljönnek a vadállatok, széttépnék őket . . . Nem, nem, ezt nem!

— Oh te bolond! Így mind a négyen éhenhalunk. Láss a munkához és gyaluld meg mind a négy koporsóra való deszkát.

Addig beszélt, addig biztatta férjét az asszony, míg ez beleegyezett, de azért szomoruan mondogatta:

— Fáj a szívem értük . . . Nagyon fáj!

A gyermekek olyan éhesek voltak, hogy nem bírtak aludni és hallották ezt a kegyetlen beszélgetést. Juliska sirva mondta Jancsinak:

— Most már végünk van!

— Csitt, Juliska, — sugta Jancsi — ne busulj, majd segíték én magunkon.

Azzal — csak azt várta be, hogy az öregek elaludjanak — kiosont a házból, a küszöb előtt heverő fehér kavicsokból annyit szedett össze, amennyi a zsebébe fért, aztán megint lefeküdt.

Hajnal előtt, mikor a nap még nem is mutatkozott, talpon volt már az asszony és költögette a gyermekeket. Aztán mindegyiknek egy darab kenyeret adott egész napra és elindultak.

Mikor messze bent voltak az erdőben, megálltak pihenni.

— Gyermekek, szólt az apa, szedjétek annyi rőzsét, amennyit birtok, majd tüzet gyújtok nektek.

Mikor a tűz vígan lobogott, a favágó és felesége elmentek fát vágni, a gyermekeket pedig a tűz mellett hagyták.

Ezek sokáig üldögéltek egymás mellett és mikor megéheztek, megették a kis karéj kenyereket, aztán elálmosodtak és elaludtak. Már késő éjjel volt, mikor fölbredtek. Juliska sirva fakadt, de Jancsi kézenfogta és a hold szelid fényénél utra keltek és a szép fehér kavicsok — melyeket Jancsi odamenet elpotyogtatott — egyenesen hazavezették őket.

— Rossz kölykök, rivallt rájuk az anyjuk, hol csavarogtatok ilyen soká? Már azt hittük, haza se jöttök!

De a favágó titokban örült, mert nagyon sajnálta gyermekeit.

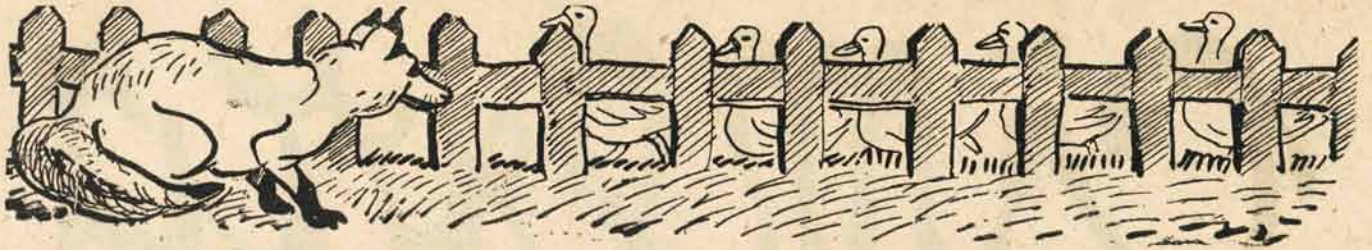
A nyomoruság újra beköszöntött a szegény hajlékba és a keményszivű anya ismét rávette urát, hogy vigyék gyermekeiket az erdőbe és hagyják ott. Ezt a beszélgetést is hallották a gyermekek és Jancsi ismét ki akart osonni, hogy kavicsokat szedjen föl, de az ajtó be volt zárva. Mindamellettt vigasztalgatta a siró Juliskát:

— Ne sirj hugocskám, jó az Isten, segít.

Másnap ismét kora hajnal előtt elindultak az erdőbe és Jancsi, mivel nem voltak kavicsai, a kenyerét morzsolta szét és potyogtatta el az ut mentén.

Még messzebb bementek az erdőbe, mint a multkor. Nagy tüzet gyújtottak és biztatták gyermekeiket, hogy aludjanak addig, míg ők dolgoznak.

Ezek úgy is tettek. Juliska megosztotta

bátyjával kenyérkéjét, aztán lefeküdtek és csak a hold sugara, mely az arcukon játszott, költötte fel őket.

Hazafelé indultak, de — óh jaj! — időközben az erdő madárkái fölcsipegették az elszórt kenyérmorzsákat és nem találták meg az utat. Bolyongtak, bolyongtak, már harmadik reggel bolyongtak és egyre sűrűbb s ismeretlenebb lett az erdő.

— Meghalok éhen! — panaszkodott Juliska.

— Nézd azt a szép kis madarat, szólt Jancsi és egy hófehér madárra mutatott, mely egy faágon ült és gyönyörűen énekelt. A kis madár csalogatta, hívogatta őket, ágról-ágra szállva, meg-megállva, bólogatva.

A gyermekek követték őt, míg egy kunyhóhoz értek, mely kenyérből volt építve és mézeskaláccsal fődve, az ablakok cukorból voltak és a cifraságok csupa merő sütemény.

— Ez éppen nekünk való, kiáltott Jancsi vigan. — Én majd a háztetőből eszem, te meg az ablakot szopogasd.

Csakugyan le is tört egy darab zsendelyt, Juliska pedig az ablaktáblán kezdett rági-csálni.

Ekkor a házból egy vékony hang szólalt meg: — Ki bántja a házikómat?

Mire a gyermekek felelték:

— A szél, a szél zörgeti az ablakot.

Azzal tovább ettek, mert nagyon éhesek voltak.

Ekkor kinyílt az ajtó és egy összetöpörödött, fogatlan vén anyóka csoszogott ki az ajtón. A gyermekek nagyon megijedtek, de az öregasszony megcirógatta őket és mondá:

— Sohse féljete, jertek be, nem lesz bántódástok.

Két kézen fogta és bevezette őket a házába. Ott pompás lakomát talált fel nekik, tejet, tojáslepényt, diót meg almát. Aztán szép puha ágyba lefektette a gyermekeket, akik olyan boldogan aludtak el, mintha a mennyországban lennének.

De a vén banya nem volt ám olyan jó, aminőnek mutatta magát. A mézeskalácsos házikót csak azért építette, hogy odacsalogassa

a gyermekeket, hogy azután megsüsse és meg-egye őket. Korán reggel, mielőtt a gyermekek felébredtek volna, fogta Jancsit és egy kis ludhizlaló ketrecbe zárta. Azután Juliskához ment és e szavakkal rázta föl álmából:

— Kelj föl te lustaság! Hozz vizet és főzz a bátyádnak valami jót, hadd hizzék meg, aztán majd megeszem.

Juliska sirt, de hasztalan, szót kellett fogadnia. Jancsit jól tartotta a boszorkány, de Juliska csak rákhéjat kapott.

A vén banya minden reggel a ketrechez csoszogott és bekiáltott:

— Jancsi, nyujsd ki az ujjadat, hadd látom, elég hizott vagy-e már?

De Jancsi csak egy kis csirkecsontot nyújtott ki és a boszorkány, kinek csipás veres szeme volt s nem látott jól, csodálkozott, hogy nem bir meghizni.

Mikor néhány hét is eltelt, türelmét vesztelve így szólt Juliskához:

— Hallod-e te leány, nem bánom, meghizott-e Jancsi, vagy nem, holnap leölöm és megfőzöm.

Keservesen sirt Juliska és azt kívánta, hogy inkább az erdő vadállatai tépték volna szét őket. Korán reggel neki kellett vizért menni s neki kellett tüzet rakni. Előbb még kenyeret sütünk, mondá a boszorkány. Másszál a kemencébe és nézd meg, hogy forró-e?

De Juliska tudta, hogy mit akar: belökte volna a kemencébe, hogy süljön meg.

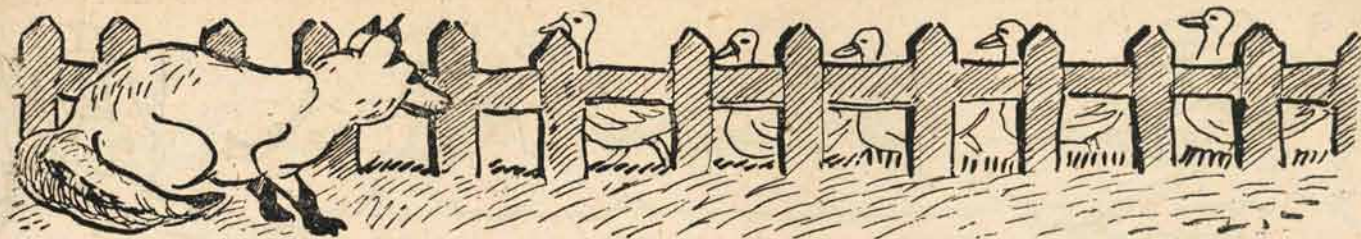
— Nem tudom, hogy fogjak hozzá, mondá bambának tetetve magát.

— Ostoba liba, dörmögte a banya, hát így ni!

Ezzel a kemence nyílása fölé hajolt. Juliska csak ezt várta: neki rugaszkodott, belelökte a lángok közé és gyorsan rácsapta a vasajtót. Az istentelen boszorkánynak meg kellett sülnie.

Juliska pedig Jancsi ketrecéhez futott, kiszabadította a bátyját, aztán együtt visszamentek a házba, mert most már nem kellett félniök.

Még csak ekkor néztek körül. Minden sarokban szekrények álltak, tele igaz gyöngyökkel, drágakövekkel.

— Ez még többet ér, mint a kavics, szólt Jancsi és teletömte a zsebeit.

— Én is viszek valamit haza, mondá Juliska és egy kötényre való kincset vett magához.

Aztán utnak indultak. Mentek-mentek, míg egy nagy vízhez értek. De a vizen nem vezetett se hid, se csolnak át. Egy fehér kacsa uszkált a parton, ez vitte át először Jancsit, utána Juliskát.

A tulsó parton már ismerősnek látszott az

erdő és egy-két órai gyaloglás után csakugyan haza is értek.

A favágó és felesége sirva fogadták gyermekeiket. Azóta sem éjjelük, sem nappaluk nem volt. Iszonyu szemrehányásokat tettek maguknak és most bocsánatot kértek tőlük.

— Szót se mama, kiáltott Jancsi, e nélkül mindig nyomorogtunk volna. Nézz csak ide!

Azzal eléjük szórták a sok gyémántot, gyöngyöt, rubintot, melyek véget vetettek minden gondnak, minden koplalásnak.

A kis hajós.

Amióta a papa a csónakot megszerezte s a gyerekeket egyszer meghajókáztatta: nem volt nyugta, békessége. Jancsi folyton azt hajtotta:

— Papa, mikor hajókázunk?

Vilmos segített neki. Ő is kérte:

— Papa, vigy bennünket csónakázni!

Még a kis Böske se maradt veszteg. Az is mindegyre a hajót emlegette.

Hanem hát a papának más dolga is volt, mintsem folyton az ő kicsinyeinek szolgálátára állani. Azt felelte rendesen, hogy:

— Majd.

Csakhogy az a „majd“ igen hosszúra nyult s a gyerekek elunták szépen bevárni. Folyton a folyócska körül settenkedtek, melynek hátán a kék, fehérre festett csónak ringott. Pedig a papa eleget tiltotta nekik. Még bajuk talál esni. De különösen szívükre kötötte, hogy a csónakhoz magához hozzá ne nyuljanak: gyerek kezében az veszedelmes játékszer lenne.

Jancsinak a tilalom persze nehezen fért a fejébe. Hiszen ki, ha ő nem? Ért ő már „abécé“-hez is, nemhogy rongyos csónakkal bánni nem tudna. Csak azért is megmutatja.

— No, jöttök csónakázni? — kérdezte két kicsi testvérétől.

— Kivel? — tudakolta Vilma kíváncsian.

— Én velem — volt a büszke felelet.

— Én megyek, én megyek — kiabálta tapsolva az alig négy esztendőös Böske. Vilma szabadkozott ugyan még valamelyest. Megemlítette, hogy a papa megtiltotta. Hanem hát végre is fölcsapott.

Szivdobogva ültek bele a csónakba. Jancsi eloldotta a köteléket s kézbe vette az evezőt. Föltürt ingujjal állott a csónak hátulján és próbálta gyöngé erejével a hajót mozgásba hozni.

És hogyne indult volna az meg! A folyócska habjai maguk kezdték ringatni s vinni lassan, de biztosan lefelé. Jancsi nem adta volna sokért, hogy ő annyira ért a csónakázás mesterségéhez.

Vilma csöndesen megült a hajó orrában. Félénken tekintett körül, mintha bántotta volna a lelkiismerete. Hanem annál elevenebb volt a kis Böske. Csöpp jószág létére folyton fickándozott a csónakban. A végén meg már ki is hajolt s azzal vesződött, hogy a csobogó habokon egy ágat usztasson.

Délelőtt volt, mikor elindultak s a csónak talán már több órája is vitte őket előre, folyton előre. Eszökbe se jutott, hogy vissza is kellene térniök. S egyszer csak megkondul nem messze tőlük a harang.

— Jaj! — kiáltott föl Vilma ijedten — dél van, delet harangoznak.

— Nem déli harangszó ez — ellenkezett

Jancsi füelve... Ni-ni... én ezt a harangot nem is ismerem.

Persze, hogy nem ismerte. Hiszen már a szomszéd falu alatt vitte őket a folyó. Meszse, igen messze szakadtak hazulról.

Mire észre vették a dolgot, megint szépen mult az idő. S ha a déli harangszóról nem is akartak tudni, hogy itt az evés ideje, megtudták abból, hogy rettenetesen éhesek voltak.

Böske a csónak fenekén már sirásra is gyujtott. Jancsi tartotta magát még legvitézebbül, pedig hát ő volt talán valamennyi között legéhesebb. Az evezés igenakimerítette.

— Vissza!... vissza! — parancsolta Vilma.

S Jancsi megpróbálta a csónakot visszafelé terelni. — Csakhogy könnyű azt mondani, de nehezebb megcselekedni. A fiu karja gyöngébb volt, hogysem a viznek bár csöndes folyásával megbirkozzék. A csónakot az ár keresztbe állította s most már libegve uszott az Jancsi evezése nélkül is lefelé.

A gyerekek kétségbe voltak esve. Mi lesz belőlük? Szülők eddig már keresik őket s nem találják sehol. Hej! be jobb is lett volna szót fogadni a papának! Hiszen ki mihez nem ért, ahhoz ne nyuljon! Lám itt a büntetés. Hiába sirnak, hasztalan jajgatnak: nem hallja meg őket senki.

Pedig azelőtt Jancsi amilyen bátor vállalkozó volt, most olyan kislelkű lett egyszerre. Ő járt elől a sirásban. Olyanokat jajgatott, hogy a halak ijedten rettentek szét a csudájára. Csak az kellett éppen, hogy a csónak egy behajló fatörzsben megakadjon. Most már igazán se előre se hátra. Pusztá mezőség köröskörül; sehol egy ember, ki segítségükre mehetne.

Igy járnak a szófogadatlan rossz gyermekek.

Bizony nagyobb baj lesz még, ha az Ur-isten, ki megbüntette őket, rajtuk végre is meg nem könyörül. Szülőiket küldte fölkeresésükre.

Mikor észrevették, hogy a gyerekek nincsenek odahaza s a csónakot sem találták, mindjárt tudták, hányat ütött az óra. Dobogó szivvel kutattak a folyó mentén, míg csak kétségbeesésükben végtére a második falu határában rájuk nem akadtak. Kimentették őket s kocsin vitték haza. Utközben a papa szemrehányást is tett a fiunak:

— Látod fiam, látod. Megmondtam, ne nyulj ahhoz a csónakhoz.

Jancsi mélyen megszegyenülve borult atyja nyakába és sirva mondta:

— Bocsáss meg, papa, ezentul mindig szófogadó leszek.

Hogyan lett a tölgy a fák királya?

(Mese.)

Egyszer régen, ha jól tudom, közvetlen a világ teremtése után volt, hogy a növények egy rengeteg nagy erdőben összegyűltek királyválasztásra. Sokat tanácskoztak és törték rajta a fejüket, kit válasszanak meg királyuknak. A sok tanácskozás után végre abban állapodtak meg, hogy az lesz a király, aki legmagasabbra nő köztük.

Még mindannyian mint kis magvak feküd-

tek a földben: itt a mogyoró és bükkmagvak, amott a makk és más virágmagvak. A hó még takaróul volt közöttük kiterítve, hogy egyik sem kezdhessen előbb nőni a másiknál. Most számlálni kezdtek: „Egy!” Erre langyos fuvalom indult meg. „Kettő!” Esni kezdett és a hó elolvadt. A magvacskák még egy frissítő, erősítő kortyocskát vettek magukhoz és nőni készülődtek. „Három!” Kisütött a meleg

nap a kék égen, hogy örömeiben valamennyi madár énekelni, a szunyogok meg táncolni kezdtek. Most valamennyi mag leveti felső ruháját és nőni indul.

A mogyorók szétpukkadtak, a zabmagvak, a murok, mindannyian szétnyujtották gyökerecskéiket és versenyezve a föld felé kezdtek hajtani. Némelyek két levélkét hajtottak egyszerre, mások csak egy zöld csúcsot. Még mindnyájan egyforma magasak. De most már egyik a másikat tulszárnyalni igyekszik. A kuszónövények és a paszujok a legnagyobb gyorsasággal keringőznek fölfelé. Oly nagyon szeretnének a növények királyai lenni. Naponkint egy arasznyival indulnak fölfelé, új leveleket és új virágokat hoznak. Már néhány hónap elmúlt. Milyen különbözők most a növények a versenyfutásukban. A kúszók és a babok két embernyi magasságuak, a komló magasabb, ez lesz majd a király! A fűzek és topolyák, a mogyoró és a cserjék szintén embermagasságra nőttek. Legalább is udvarhölgyek és kamarások lesznek az új királynál. A fiatal tölgyek és bükkök még aprók. Messzemenesse elmaradtak a többiektől. A folyondárok magas fehér virágai, a babok vérpiros virágfüzérei királykoronákká alakulnak és bíborfényt vesznek fel. Szánólag néznek le az apró tölgyekre, melyek mélyen alattuk állanak. Még a fűszálak is magasabbak a tölgy-növényeknél. Ezek is azt hiszik, hogy valami állást kapnak az udvarnál. Csak a moha viseltetik részvétellel a kis fácska iránt. Sokkal szerényebb, mintsem arra törekednék, hogy a királyi koronát elnyerje. A fiatal törzset melegen, barátságosan átöleli, a meleg napsugártól megvédi, vizet nyújt neki, ha szomjazik.

Megint mulik néhány hét. A nap később kél és előbb nyugszik, a lég hűvösebb lesz. Ekkor végük van a büszke virágoknak. A komló és a folyondár rosszul kezdik érezni magukat, a babok halványak lesznek és már nem állhatnak a maguk lábán. A fűszálak lekonyulnak, a virágok elhervadnak.

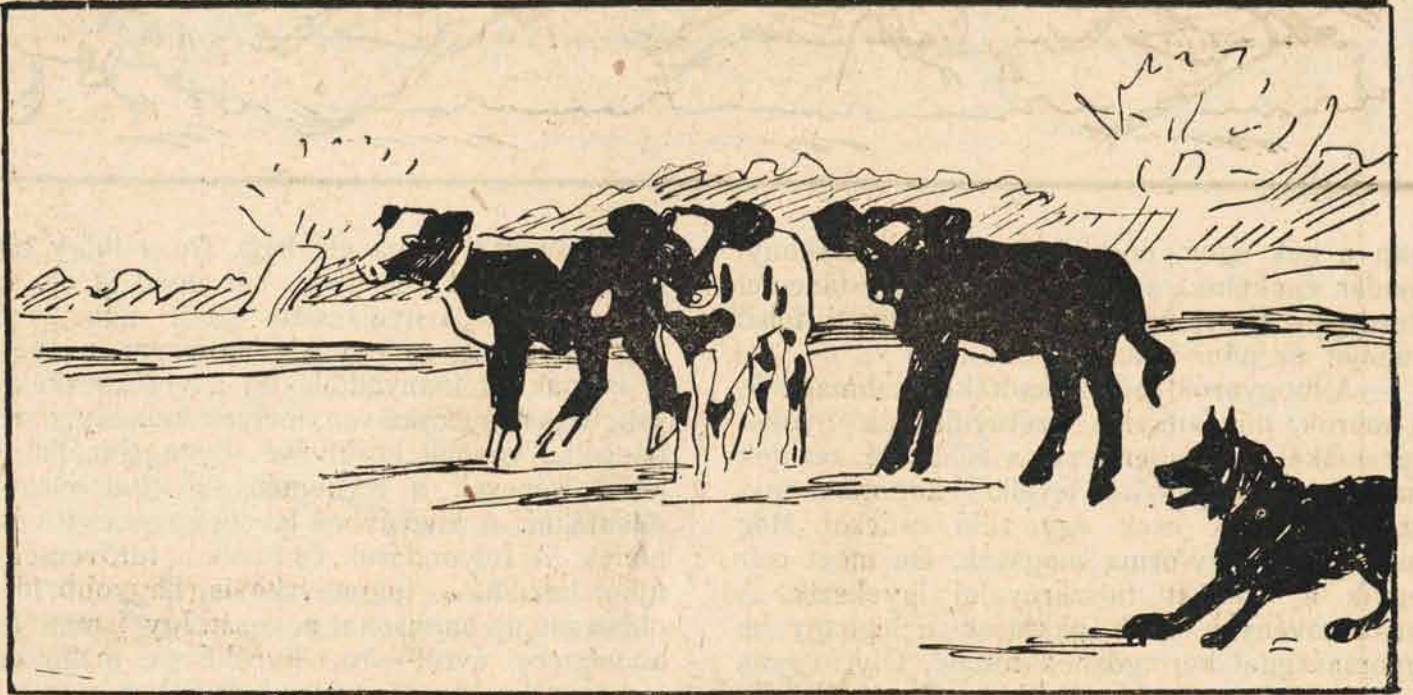
Havazni kezd. Semmi sem maradt fenn a pompából, mint itt-ott egy száraz fűszál,

melyet a szél maga elé hajt. De a tölgy egy kis törzsecskét készített, bár még is oly kicsiny, hogy a nyulacsókák át-át ugorják és alig ülhet még rá egy kis ökör szem, a levelei is barnák és fonnyadtak, de a vesszőcskéken sok friss rügyecske van, melyek kemény, barna páncéllal vannak körülvéve. Ilyen páncéllal ellátva képesek a legkeményebb hidegnek is ellentállni. A jövő évben levetköznek és tovább nőnek. A folyondárok és fűvek a futóversenyt újból kezdik, a tölgyfácska is nagyobb lesz, oldalvást új hajtásokat növeszt. Így ismétlődik a verseny évről-évre. Évről-évre magasabb lesz a tölgy, évente képez belsejében fagyűrűket és a meglévő fát megkeményíti. Mindig új ágakat és leveleket hajt; végre itt áll sok év múlva, mint az erdő óriása. Törzsét néha több ember sem nyalábolhatja át. Nagy zöld koronát visel és most már a tölgy az erdő királya.

Mikor valamennyi növény a tölgy előtt, mint királya előtt hódolt és meghajolt, akkor fent a magasságban egy ágon is növényke nőtt ki. Minden igyekezetével nyújtózott és amint csak lehet, terjeszkedett, de nem lehetett nagyobb egy arasznál és ez a kis növény nem más, mint a fagyöngy. Ő akart király lenni. Ekkor neveltükben csak úgy rázták a fák üstökeiket, mert nagyon jól ismerték és tudták, hogy a fekete rigó vitte fel oda a magvát. Ezért ellenségévé lett a zöld erdőnek és ahol csak tehette, a fák ágaiba kapaszkodott és kiszivta nedvüket. A madarásznak fehér bogyóiból lépet adott, mellyel a zöld lomb lakóit, a madarakat fogdossa. Ezért senki sem állhatja ki és az erdész ott pusztítja, ahol találja.

Három boci kalandja.

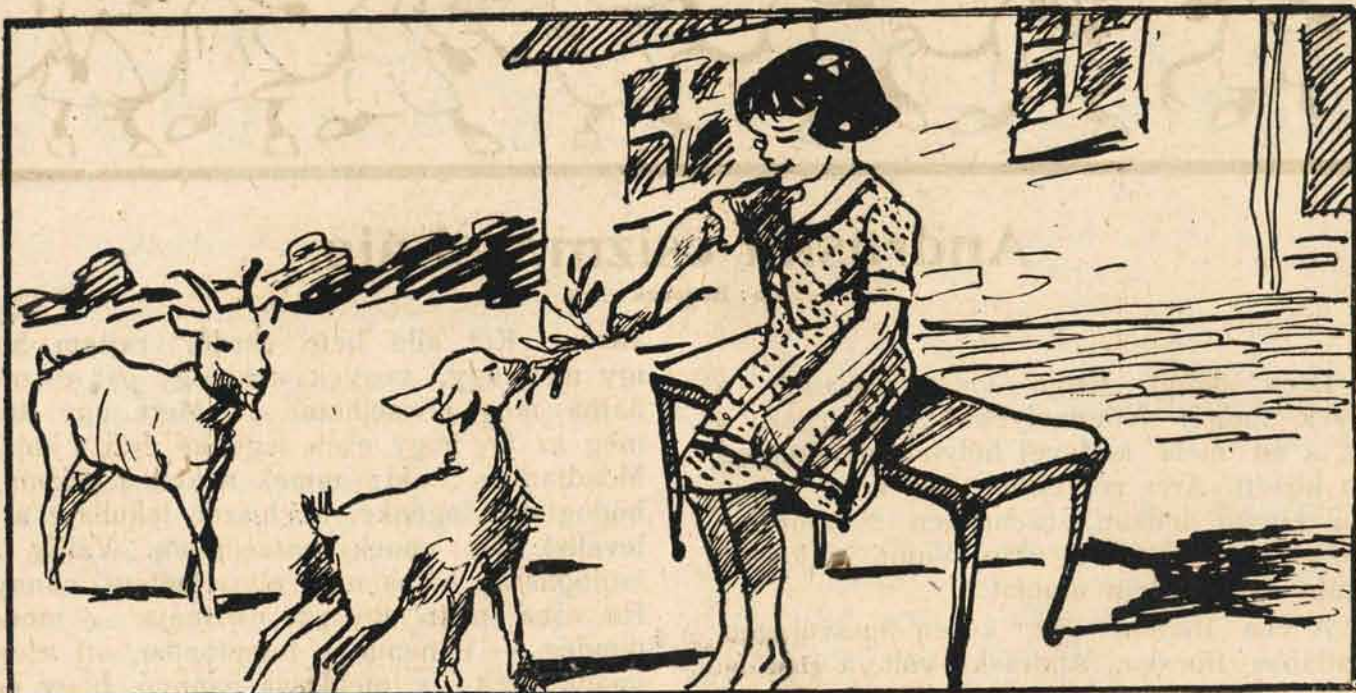

Három kicsi, tapasztalatlan boci elindult sétálni. Elmentek a selymes rétre korzózni. Fialatok voltak még egészen, nem ösmerték az élet kellemetlenségeit és azt hitték, hogy ez a korzó csupa friss, illatos fűszál. Nagy volt hát az ijedtségük, amikor a fűszálak rengetegéből egyszer csak egy hegyesfülű, vörösnyelvű, villogószemű, borzas, fekete vadállat tört elő csaholva. A három kicsi, jámbor boci szörnyen megijedt a fekete rémtől. Meg se mertek mozdulni. Szerettek volna segítségért bőgni, de azt már az ujságokból tudták, hogy az utszéli támadók nagyon mérgesek azért, ha az áldozat lármát csinál és segítséget

hív. Gondoltak arra is, hátha megtámadnák az elvetemedett utonállót. Hiszen ők hárman vannak... Igen ám, de nekik még nincs foguk, se szarvuk, a fekete vadállatnak meg juj minő hegyes fogai vannak. Azokkal biztosan minden reggel megrág egy védtelen bocit. Elfutni? Hátha a támadónak gyorsabb a lába, utólér, hámm bekap? Ijedten, zavartan töprengenek, gondolkoznak rajta, hogy mit tegyenek. Ugy-e ti is kíváncsiak vagytok kis cimborák, hogy mit fog csinálni a három kicsi boci? Hát csak várjatok, mert — mint a képen láthatjátok — most még mindig gondolkoznak...

A kecske és Mariska.

Kis Mariska vigan élt,
Nem járt iskolába,
A szünidő napjait
Köszálta a lába.

De ma reggel óta ám
Jó lány lett a Marcsa,
Egész nap a padon ül,
Vagy a kecskét hajtja.

Most is, amint látjuk,
Éppen az a dolga,
Kogy a kis kecskének,
Az ételmet hordja.

Maga eteti meg
És vigyáz is rája,
Nehogy egy tüskébe
Karapjon a szája.

Mert hát káposztára
Nem telik mindennap,
Azért hát a kecske
Néha füvecskét kap.

De édes a fü is,
Ha Mariska adja,
Mert, látom, a kecske
Jóizün harapja . . .

Andráska csizmácskája.

— Irta: Benedek Elek. —

I.

Isten áldott napja visszahanyatlott a hegyek mögé, félhomályban szendergett a kert, s én méla kedvvel bolyongtam kedves fáim között. Arra rezzentem föl, hogy a kiskapú kinyílt halkán, csendesen s bátortalanul zárodott be valaki után. Vajon ki jöhet? A kapú felé vettem utamat.

A vén Bedőné jött, kezén hosszúinges, mezítlábas fiucska. Andráska volt, a Bedőné unokája. A nagyhasú, beesett mellű Andráska, akire a falú doktorai, a tudós asszonyok, rég kimondották a halálos ítéletet. Hol ketten, hol külön, gyakran betértek hozzánk, egy zöld mázas csuporkával rendszerint. Azt a konyhán színültig töltötték tejjel. Azt a tejet mind egy cseppig megitta Andráska, de hiába itta: nem a tej festette Andráska arcára a két piros rózsát. Andráskat, aki télen-nyáron mezítláb járt, meglepte a száraz betegség: attól volt piros az arca.

Most is hozzák a csuprot.

— Csak menjen, Bedőné, menjen, már megvolt a fejés. Itassa meg Andráskat.

De Bedőné megállott, bátortalanul tipegett-tapogott egy helyben.

— Akar valamit, Bedőné?

— Ha meg nem sérteném az urat, meginstálnám valaminek az irányába.

— Minek az irányába?

— Egy levélnek az irányába, instálom. Ha megirná.

— Kinek, Bedőné?

— A leányomnak. A legénke anyjának. Mert még az oktan állat sem hagyja el a vériből valót, de lám, ez elhagyta a szüviről szakadtat; hirit is alig halljuk; azt sem kérdi, él-e, meghótt-e a gyermeke. U, instálom, nézze meg ezt a legénkét. (Nem nézhettem meg, mert Andráska a nanyó szoknyája mögé bújt.) Sem éjjel, sem nappal nincs tőle nyug-

vásom. Két álló hete „erdől“ rajtam, hogy így meg úgy, vegyek neki egy pár csizmát, hátha még elviselhetné... Mert úgy tudja meg az úr, hogy ez a legénke érzi a halálát. Mondtam is neki: minek neked a csizma, te bódogtalan legénke, te, hiszen lehullasz a falevéllal. De ennek beszélhetek. Váltig azt hajtogassa: hátha még elviselhetem, nanyó! Ha vóna neki egy pár csizmája, — mondja mindég — elmenne a templomba, ott szépön imádkoznék. „s meglássa nanyó, hogy egyszer csak hazajűne az édesanyám! No, azt várhatod, mondom én, még levelit sem kapjuk, pedig Pesten van tenta, penna, papiros, úgy-e? Ó, hogy a tűz langja vetne fel minden rossz anyát!

— Mit irjak a leányának, Bedőné?

— Azt ha betenné a levélbe, instálom, hogy a fiu lehull a falevéllal, s ha van lelke s Istene, küldjön egy pár csizmát neki, mert én vennék, de miből? De nehogy afféle urfis cipőt küldjön, hanem igazi csizmát, akinek szára van, s akinek a sarkán patkó van, hadd kopogjon, úgy-e, te? Ojant kívánsz, úgy-e? Szólj mán, nó.

Elérárgatta Andráskat a szoknya mögül, s Andráska félénken dadogta:

— Azt, azt, patkóst.

— Hát csak jöjjön be, jó asszony, megírom a levelet.

Andráska kint maradt a konyhán, ott iszogatta a frisen fejt tejet, Bedőné pedig megállt az ajtó sarkában, onnét diktálta nekem azt, amit neki az ő megkeseredett anyai szive diktált.

— Csak jól megnyomorintsa a pennát, instálom, — biztatott a szegény öreg asszony kérdezze meg tőle: Van-e lelke s Istene? De ezt különösen kérdezze meg.

— Mindent megkérdeztem, mindent megírtam, Bedőné. Itt a levél. De félek, hogy nem lesz foganatja. Nézze, itt ez a pár forint.

Menjen be Barótra. Vegyen Andrásának egy pár csizmát. Aztán mondja Andrásának: ihol a csizma, Andráska viseld egészséggel, az édes anyád küldte...

— Hogy én azt mondjam?!

— Azt fogja mondani. Kivánom s parancsolom.

— Hátha az úr parancsolja...

Elment Bedőné nagy hálálkodással, én meg egész éjjel nem hunytam le a szememet. Hiába cselekedtem jót, nem jött a szememre álom. Nem ment ki a fejemből Andráska, ez a göthös, halálraitelt gyermek, aki, akárcsak egy vén ember, tudja, hogy meghal. Meg kell halnia. S akinek minden kívánsága: egy pár patkós csizma. Hátha még elviselheti!...

Ezen a vasárnapon nem maradtam el a templomból. Látni akartam Andráskát a patkós csizmában, összekucstól kézzel, amint imádkozik: Istenem, Istenem, hozd haza az édes anyámat!

Andráska csakugyan eljött a templomba. Vékony lábszára hogy lötyögött a csizma szárában! De a patkó oly kedvesen kopogott, talán még imádság is volt a kopogásban: Jöjjön haza, édesanyám! Bedőné vezette Andráskát, aki szegényke egy kicsit támolygott, aztán leültek a leghátulsó padba, ott Andráska összekucsolta a kezét. Vajjon felhat-e imádsága az égbe? Vajjon hazajön-e az édes anyja?

II.

Telt, mult az idő, hétre hét borult, egyszerre csak sóhajtozni kezdtek a fák, megmegreszkettek a sárguló, pirosodó levelek: itt az ősz. Lelkemre ránehezedett a mulandóság szomorú érzése. Ekkor jött újra Bedőné, szinte szaladva, lelkendezve jött.

— Mi baj, Bedőné?

— Ó, instálom, alig merem mondani. Az a legénke ma nem tudott felkelni. Mondtam, ugy-e, hogy lehull a falevéllal? Hiszen, haljon, minek éljen, akinek messze valahol, Isten tudja, hol, apja is van, anyja is van s mégis apátlan-anyátlan árva! De, ó Jézusom, nem hagy

nyugton, hogy hát hijjam oda az urat. Valamit mondani akar. Mondom neki: ó, ó, mit gondolsz, lelköm fiam, édös fiam, hogy az ur idejőjjön a mi szerény hajlékunkba! De ő csak mondja, hogy így meg úgy, szólítsam az urat, mert ő még ma lehull a falevéllal. Eljő-e az ur?

— Ej, ej, Bedőné, hát hogyan mennék. Mit gondol rólam?

Na, szegény kis Andráska, te csakugyan nem viseled el a patkós csizmát. Az a két rózsa, amely arcodra kényszeredett, eltűnt s helyén ott már a halál igaz jegye.

Megsimogattam a fejét.

— Mid fáj, Andráska?

— Semmim.

— Miért hívtál?

— Hogy irjon édesanyámnak. Irja meg: köszönöm a csizmát. Elviselem a menyországba.

— Elviseled azt te itt, Andráska. Még táncolsz is benne.

Mondta a gyermek, oly nyugodtan mondta, mint egy bölcs öreg ember:

— Nem táncolok, mert én lehullok a falevéllal.

Abban a pillanatban kocsi gördült be a szűk udvarra. A kocsiból kopott ruhás nőszemély ugrott le s lihegve rontott be a szobába. Kezében egyéb sem volt, csak egy pár csizmácska. Aztán ez a nőszemély leborult Andráskára és zokogott: itt a csizma, patkós csizma, lelkem fiam!

— Na lám, szóltam Andrásának, édesanyád hozott még egy pár csizmát...

Mondta Andráska:

— Köszönöm, édesanyám, de mán a másikat sem viselhetem el, mert én lehullok a falevéllal.

Ott volt az első pár csizma most is a lábán.

S mig az anyja csak zokogott, tépte a haját, átkozta magát s az egész világot, újra megszólalt Andráska:

— Ne sirjon, écs anyám. Az új csizmát fektessék a párnám alá. A régit hagyják a lábamon. Majd elviselem én mindkettőt a mennyországban.

– Jajj, megszakad a szívem!
 – Ne szakadjon meg a szíve, écs anyám.
 Ugy-e, a lábamon hagyják a csizmát?
 – Ott hagyjuk, ott.

– Ugy-e, az ujat a párnám alá teszik?
 – Oda tesszük, oda...
 – ... Mert én lehullok a falevéllal. Le,
 le, le... Ugy-e, oda? ... Lehullok, le...

A kis hálátlanok.

(Laprade.)

Ne is kerüljetelek elébem,
 Ti lusta kis hálátlanok!
 Nem tudjátok, mit tesztek nékem,
 Ha így lopjátok a napot.

Ha rosszak vanytok: jó barátink
 Panaszra jönnek rendesen,
 Mondják, hogy sorsotoknak gyász int
 S ez, Istenemrel – fáj nekem.

Beszélgetésemből reátok
 Bizony, nem hárul nagy haszon.
 Miért nem korholtam hibátok?
 S én vádjuk némán hallgatom.

A világ senkit nem kimél meg,
 Későn látjátok majd be ezt
 S mi rátok vár, a zord ítélet,
 Szegény apátok jussa lesz.

Ha tétlen büszkeségbe esve,
 Gonosz utra tértetek,
 Gondoljatok a szegény nevemre,
 Tiszteljétek emlékemet!

Tudjátok célját életemnek?
 Ti vagytok az! S ha fáradok,
 Nincsen vágyam más, csak egy kecsgett:
 Hogy megjavítom sorsotok.

E célra törtem rendületlen'
 S török még éltem végeig,
 Ne romboljátok szét szívemben
 Szép álmom bűvös képeit!

Azt mondanák: Egész munkája
 E verselőnek mitsem ért;
 Inkább *embert* hagyott vón' hátra,
 Mint tiz kötetnyi költeményt.

A prózát s verset zengicsélő
 Dicsekvő göggel mind teli,
 Bizony, nagyon sokat nem ért ő,
 Ha nem volt jobb, mint gyermeki.

De tán nem tetszik korholásom
 S mosolygtok, kis hálátlanok?
 Hogy senki többé meg ne lásson,
 Ide, ölembe bujdatok!

Szabados Ede.

Naplóm.

(— jun. 25.) Tegnap délután találkoztam Starkkal, aki a strand-jelenet óta nem mert eljönni. A mozi előtt állt és a képeket nézegette. Én nem köszöntem neki, mert nagyobb is vagyok nála egy fejjel meg jobb tanuló is voltam, belemarkoltam a buksijába és azt mondtam:
 – Hogy vagy te srác?

Ezt a szót a meccsen hallottam tegnap. Nagyon tetszett, hát megtanultam. Stark fel-

szisszent, mert jól megmarkoltam a haját, de azért nevetett.

— Mi közöd hozzá?

Aztán karonfogott és elmentünk sétálni. Az ég nagyon be volt borulva, de azért mi nem féltünk az esőtől, hanem egész estig sétáltunk, aztán megbeszéltük, hogy mit fogunk hazudni otthon. Én azt mondtam, mondjuk, hogy a moziban voltunk, de Stark nem egye-

zett bele, mert azt mondta, honnan volt pénzünk. Ez igaz is volt, tehát más után kellett nézni. Stark sokáig törte a fejét, aztán kijelentette, hogy megvan.

— El fogsz jönni velem haza és azt mondd, hogy nálatok voltunk. Jó?

Ebbe meg is egyeztünk és elindultunk Starkékhoz. A kapu be volt már csukva és csengetni kellett. A cseléd kinyitotta az ajtót és bementünk. Nagyobb baj nem is történt, csak éppen a mamája megrázta a fülét és azt mondta:

— Hol csavarogtál eddig?

Megmondta, hogy nálunk volt, azán bevitték a szobába vacsorázni. Később a cseléd kijött hozzám és azt mondta, hogy haza fog kísélni, mert már késő van.

Nna! gondoltam, egyéb nem is hiányzott nekem. A cseléd most szépen el fogja árulni, hogy nem voltunk ott és akkor vége lesz mindennek. És már is elkezdtem törni a fejem, hogy mit fogok csinálni. Minden a világon eszembe jutott, csak éppen az nem, hogy mit kellene kitalálni. Már egész ráncos lett a homlokom a sok gondolkozástól. Végre mikor már majdnem otthon voltunk, csak egy sarkon kellett befordulni, egy mentőgondolat jutott az eszembe. Megkérdeztem a cselédet:

— Tudja maga, hogy mi hol lakunk?

— Nem tudom.

Nna, akkor rendben vagyunk, gondoltam. El fogom kiáltani, hogy tűz van és mikor megijedve körülnéz, én elfutok. Egy darabig még vártam és mikor a sarokról kocsizörgést hallottam, meg is tettem.

— Jé! Tűz van! Tűz van! Ott mennek a tűzoltók!

Nem is vártam, hogy megijedjen a cseléd, hanem elfutottam. A hátam mögött hallottam ugyan lépéseket, de nem fordultam vissza. Egyenesen beszaladtam. Otthon már nagy ribillió volt. A pipaszár is el volt kényszerítve, de én rögtön észrevettem és azért megakadályoztam a verést.

— Anyuka nem is tudja, — mondtam — mekkora tűz volt!

— Hol?

— Itt mindjárt.

— És te hol voltál?

— Starkéknál meg a tűznél is.

Kicsit megszidtak, de nem vertek meg. Már azt hittem, minden rendbe jött, amikor kopogtattak az előszobába és bejött a cseléd. Azt hittem, rögtön meghalok.

— Kérem szépen — mondta a cseléd — nem jött ide be egy kis fiu?

— De igen, miért?

— Kérem szépen engem Starkéktól küldtek, hogy vigyem haza, mert egész délután csavarogtak. Itt a közelben egyszer csak elkiáltja magát, hogy tűz van. Pedig nem is volt semmi. Aztán elszalad.

Anyám kihivott a szobából.

— Ez a fiu volt?

— Igen.

— Jól van, elmehet.

Adott neki pénzt is. Én pedig . . . én pedig . . . nem mondom, hogy mit kaptam, de még most is piros csikok vannak a hátamon. Soha többet nem beszélek Starkkal.

POCZOK PISTA

III. el. oszt. tan.

A

Cimborára

előfizetéseket
felvesz Erdély
minden könyv-
kereskedője!

Senki Tamás története.

— Irta: Kertész Mihály. —

I.

A kosárkötőék boldogsága.

A Duna felől langyos, bársonyos simitású szelők jókedvű csapata nyargalászott a hatalmas kőházakkal szegélyezett keskeny utcák felé s a hosszú, dermesztő tél után az itt is, ott is feltáruuló ablakokon boldogan dudolták be a mámorba ejtő hirt:

— Itt a tavasz! Elköltözött a zord tél s uralmát átadta ibolya-szemű fiatal lányának, a Tavasznak!

Az emberek mosolyogva hallgatták a bohó szelők csacsogását s a kitárt ablakokon mélyen kikönyökölve, az örömtől könnyes szemekkel tekintettek fel a hunyorgó, fényes csillagokra, melyek kacérkodva mutatták meleg ragyogásukat.

Már késő este volt, de azért nagy tömeg hullámzott az utcákon, az apró gyerekek sikongva, hahotázva hancuroztak a hónapokig tartó téli-rabság után s nem akarták otthagyni az utcát, melyet a kökörtcsin üdeségével, messze fekvő domboldalakon rejtőző lila ibolyák friss illatával töltött meg a tavasz előfutárjaként érkezett szellő.

Nagy János, a Nap-utcai kosárkötő csendesen bandukolt hazafelé az estében. Arcán nem látszott semmi öröm, őt nem vidította fel a tavasz érkezése, sőt még szomorubb volt, mint máskor. A télen ásitva hallgató komor kapumélyedések ugyanis most hangosak voltak a gyermekzsivajtól, az aszfalt-járdák csengő, gondtalan gyermekkacagást vertek vissza s ez a hang, mely mindenki szívébe öröm-virágot fakaszt, neki fájó szomorúságot okozott...

Nagy Jánosnak nem volt gyermeke s mivel már tul volt az ötven éven, nem is remélhette, hogy az ő házatájékának csendjét valamikor is gyermekkacagás verje fel.

Ezért nem tudott örülni a gyermekeket nevetésre csiklandozó tavaszi estének s szinte megenyhült fájdalommal, mikor befordult a néptelen, sötét Nap-utca, melynek egyik kopott földszintes épületében, valahol hátul, az udvar mély zugában volt műhelye meg a lakása.

Már csak pár lépésnyire volt ettől a háztól, amikor hirtelen nyávogás-szerű, nyöszörgő hang ütötte meg fülét. A különös hang az egyik közeli kapualjból jött.

— Valami kinnrekedt macska rimáncodik bebocsátásért — gondolta s odalépett a kapuhoz, hogy megkeresse a kilincset és segítsen a bekérezkedő állatnak.

Amint azonban közelebb ért, valami puhába ütődött a lába; jobban odanéz s íme egy fehér csomag körvonalai bontakoznak ki szemei előtt a

sötétségből. Egy pillanatnyi figyelés után aztán meglepődve kiáltott fel:

— Ne legyen János a nevem, ha ez nem valami gyerek!

Gyorsan lehajolt tehát s felemelte a puha párnába bugyolált apróságot, aki, mintha csak megérezte volna, hogy melegsívű pártfogóra akadt, — egyszerre felhagyott a siránkozással.

— Hát te hogyan kerültél ide? Ki i-a-fia vagy? — beszélt hozzá a meglepődött kosárkötő.

Persze, a csöppség nem tudott felelni a kérdésre. Hogyan is tudhatott volna, hiszen alig volt több pár hetesnél.

— Ej, ej, te kis Senki Tamás! — keresztelte el hirtelenében a talált gyereket. — No de ilyent! Így eldobni Isten legszebb ajándékát! Ha most rád nem bukkanok, biztosan elpusztultál volna reggelig! Most már azonban ne félj! Az öreg Nagy Jánosnak lesz gondja rád!

Igy diskurált a kosárkötő, miközben lágyan ringatva a kis jószágot, meggyorsította lépteit.

Szívét-lelkét egyszerre különös melegség járta át, most már ő is érezte a tavasz-okozta boldogságot, a szívéből leolvadt a vastag jégkéreg és örömkönnyeik formájában kibuggyant két szemén.

Igy ért az udvari lakás ajtaja elé.

— Nyiss ajtót lelkem! — kiáltott be feleségének.

Nagy János idős életpárja sietve tett eleget ura kívánságának, de mintha csak gyökeret vert volna lába, úgy állott meg a küszöbön, mikor férjét a különös csomaggal meglátta.

— Hát te mit cipelsz?! — kérdezte ámulva anélkül, hogy mozdulni tudott volna helyéről.

— Ne kérdezz sokat, — magyarázta a kosárkötő — hanem gyorsan meleg vizet a mosdó-tálba! Egy-kettő, mozogj, mert emberéletről van szó!

— De szólj már, mit hoztál?

Nagy János mélyet lélegzett (fáradt is volt kissé) s úgy mondta ki a titkot:

— Gyereket!

— Mi-cso-da?!... — csodálkozott csak még most igazán az asszony. — Gyereket?!

— Azt, azt! — válaszolt a kosárkötő s mig befelé indult, pár rövid szóval elmondta ámuló feleségének a váratlan eseményt.

— No, már ennek fele se' tréfa! — gondolta az asszony s mint a pörgettyű, térült-fordult s a következő percben már ott gőzölgött a langyos víz a mosdó tálban.

Ezalatt Nagy János az asztalra fektette a bepólyált apróságot s azzal bibelődött, hogy kiszabatsa kötelékeiből.

– Nem értesz te ehhez! – mondta az asszony mellette teremve – s félretolva férjét, gyorsan kibogozta a párnát összekötő zsinag-félét.

Egy perc sem telt el s már is boldogan rugdalózott a kicsike a szétterített párnán.

A két öreg megilletődve állott az asztal mellett, úgy nézték a jövevényt. Az öröm elszorította szívüket, némává tette ajkukat s csak nézték, nézték, mint mozog, ficáncol, rugdalózik és veri össze diónyi öklöcskáját az a pici senki-fia...

Hosszu percek teltek el így néma boldogságban, mialatt csillogó szemüket befátyolozta az örömkönnny.

Végre is az ember szólalt meg.

– Fiu! – mondotta áhitattal.

– Az. Fiu! – bólintott csendesen az asszony.

– Felneveljük, ugy-e? – lelkesedett a kosárkötő.

– Fel, fel... csak...

– Mit csak? – meredt rá az ember.

– Csak el ne vegyétek tőlünk!

– Már hogyan vennék?! Hát nem én találtam-e? Nem én hoztam-e haza? Kinek mi jussa van hozzá? Ki követelhetné el tőlem?!

– Ki? Hát a szülő-anyja, vagy az apja... Hiszen kell, hogy legyen az ártatlanságnak valakije.

Az öreg kosárkötő elszomorodva vakargatta fejét.

– Mondasz valamit, asszony – dörögte búsán. – De hát kié is lehet ez a csöppség?

Vizsgálódva nézegették kövérkés, rózsaszínű testecskéjét, (még ing sem volt rajta), mintha onnan akarnák leolvasni a nagy titkot.

Egyszerre az asszony felkiáltott:

– Nézd csak a vállát!

Nagy János odapillantott.

– Valami anyajegy – mondotta csodálkozva. – Egészen olyan, mint egy piros rózsaszirma.

– Az. Egy rózsaszirma.

Ez volt minden. Semmi többet nem árult el származásából a kicsike.

– No, ettől nem lettünk okosabbak – mondotta a kosárkötő. – De talán jobb is így. Ha nem tudhatjuk, hogy kié, azt se' kell tudnunk, hogy kinek adjuk vissza. Akit pedig így elhagytak, azért nem egy-hamar jelentkeznek... Sőt talán sohasem. S akkor miénk a gyerek!

Ez az okoskodás egészen megvigasztalta, felvidította az öreg Nagy Jánost. Örömeiben szinte kedve lett volna táncolni, ha ugyan a lábszárait hasogató reuma engedte volna. Azt azonban még sem állhatta meg, hogy öreg, reszketős hangon valami maga-csinálta nótába ne kezdjen:

Picike a baba,

Majd megnő,

Ha elmulik egy pár

Eszkendő...

Olyan furcsa volt ennek a versnek a dallama, hogy a kosárkötőné hangosan felnevetett.

– Eregy már! – mondotta folytonos kacagás között. – Egészen jó vásári énekes lenne belőled!

De olyan jó kedve kerekedett Nagy János uramnak, hogy meg nem sértődött az asszony csúfolódása miatt.

A kosárkötőné ábrázata azonban hirtelen komolyra fordult.

– Még a nevét sem tudjuk a lelkemnek! Hogyan fogjuk hát hívni?

– Én hirtelenében Senki Tamásnak kereszteltem, mikor feleltem a földről. Hát legyen ez a neve.

– Jó, jó, nem bánom, ha Tamáskának hívjuk, de a Senki elnevezés csak magunk között maradjon. Neki nem muszáj tudnia, hogy milyen módon került hozzánk... Hadd higgye, hogy mi vagyunk az édes szülei. Ne legyen oka árvaságán szomorkodni.

– Gyémánt a te szíved, asszony! – mondotta a kosárkötő. – Egészen a lelkemből beszélsz!

– No, de ne locsogjunk annyit! – adta ki a parancsot a kosárkötőné. – Későn van. Ilyenkor már aludni kell a gyerekek. Csak még megfürdetem.

Azzal gyöngéden felemelte Tamáskát s óvatosan beletette a langyos vízzel telt mosdótálba. Megfürösztötte puha húsú testét, aztán tiszta párnába csavarva odatette a vetett ágyba.

A kosárkötő pedig fölbe hajolt, csendesen ringázni kezdte, miközben újra dudolgatta az előbbi nótát:

Picike a baba,

Majd megnő,

Ha elmulik egy pár

Eszkendő...

Mire az utolsó sorhoz ért, Tamáska csendesen szuszogva aludt.

Az öreg házaspár még sokáig nézegette a pihető apróságot, aztán nesztelenül készülődtek a lefekvéshez. Mikor a lámpát is elfújták, a kosárkötő odasugta a feleségének:

– Holnap olyan bölcsőt fonok neki, amilyent még nem láttak a Nap-utcában!

(Jövő vasárnap tovább meséljük.)

Előfizetési árak:

Egész évre 160 lei.

Fél évre 80 lei.

Negyed évre 40 lei.

Egy óra 15 lei.

A Cimbora hetenként egyszer, vasárnap jelenik meg.

Az előfizetések a „Szabadsajtó“ Könyvnyomda és Lapkiadó r.-t. Satu-Mare (Szatmárnémeti) címre küldendők.

transit discont

Mikor én még gyermek voltam.

Mikor én még gyermek voltam,
Nem ballagtam meggondoltan,
Megbotlottam út kövébe,
Elindult az orrom vére . . .

Elmultak a boldog napok,
Hej, már öreg legény vagyok,
Ha az utcán követ látok,
Kikerülöm, tovább állok.

Ilyen kő a szivtelenség,
Emberekre nagy ellenség,
Kinek kő van szive táján,
Nehéz teher a föld hátán.

Hej, az ilyet kerüljétek,
Nem tanultok tőle szépet,
Emberségre, szeretetre
Szivtelennek nincsen kedve . . .

Száll a lepke ágról-ágra,
Vágyik szivem boldogságra,
Hol virít a jószág, béke,
Szeretnek nincsen vége.

Dolgozgatva, reménykedve,
Telik ember régi kedve
S nő, mint gyümölcs lombos ágon,
Boldog gyermek a világon . . .

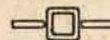
Kis tarisznyám telistele,
Alig fér a sok kincs bele.
Gazdag, szegény, erős, gyöngye,
Leljen benne drágagyöngyre.

Lelketek az én világom,
Gyermekek, közétek vágyom.
Holtomiglan itt maradok,
Ti meg tovább játszodjatok.

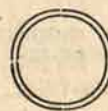
Gara Ákos.

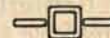
A CIMBORA REJTVÉNYEI

Beküldte: Stark Ferenc III. gimn. Szatmár.

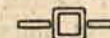

nyé nyé nyé
nyé nyé nyé

Beküldte: Stark Ferenc III. gimn. Szatmár.

vény vény vény vény vény

Beküldte: Petky Böske.

Déva, Rozsnyó, Eger, Sárbogárd, Élesd,
Sopron, Dés, Nagybánya, Akos, Nagykároly,
Orsova.

Ha e városnevek kezdőbetűit helyesen
rakjuk össze, egy olyan bácsi nevét kapjuk,
aki nagyon szereti a gyerekeket.

A Cimbora 17. számában közölt rejtvenyek
helyes megfejtői:

Wald Béla, Kardos Laci és Lili, Stark Ferenc, Lázár
Ernő, László, Tihamér és Edith, Sugár Lili, Weiszbrun Zoltán,
Györke Béla, Harnik István Magyarláros. Lövy Lenke,
Neubauer Károly, Veszprémi Zoltán, Harn László, Berger
Kálmán Nagybánya, Barbul Marici, Sepsy János, Paál Anna,
Róth Manyi, Klein Irma, Pillhoffer Osi, Földes László és
Imre, Tumbász Sándor.

Nyertések:

Györke Béla, Tumbász Sándor,
Sugár Lili.

A szerkesztésért Dénes Sándor felel.

Kiadótulajdonos a Szabadsajtó Könyvnyomda és Lapkiadó r.-t.
Kiadóhivatal: Satu-Mare (Szatmárnémeti) Eötvös-utca 4. szám.

Nyomatott a „Szabadsajtó” Könyvnyomda és Lapkiadó R.-T. gyorssajtóin Satu-Mare (Szatmár). Cenz. A. Szilágyi.